
EMLÉKEZÉS

HA MOST ITT VOLNÁL

SLOBODAN BERBERSKI

B. Szabó Györgynek

Hát Janez?

Janez csak úgy eltűnt,
mintha őszi ködök nyelték volna el.

A faházakat sorra járom,
faggatok egy-egy öreg munkást;
följegyzésekben sem találok,
senki sem tudja,
hogyan ki volt.

Ó, azzal a reszelős hangjával, hogy mondta, mondta!
Hogy lobogtatta lángvörös haját!
Hogy látta, merre az út!

Furcsa...
Tudott mindent.

Ni, még virít a vízből a kő!
Hányszor ábrándoztunk, ott, a fű közt...

Ni, még ott mered az a rönk is,
melynél naphosszakat álldogáltál;
éppúgy nőnek a bújtató árnyak,
s beszórnak pitypang-pehellyel.

Furcsa...
Csak úgy eltűnt.

Még Majda sem
emlékszik vissza rá.

És ni, a kis gyalogút is a fák,
fehér virágok során, ott kanyarog még.

Verát már
kinyújtóztatták régen.

Még suhog felénk a szél meg a víz.
Még felhők mögül előbukkan a nap...

Ó, ha most itt volnál,
s rajzolnád azt a rönköt,
Janez mindenkinek eszébe jutna.

Slovenjgradec — Maribor
1974.

(A Requiem c. versciklusból)

FEHÉR Ferenc fordítása